

Amerikai álom

New York és San Antonio 2006.04.05-21.

Nincs utazás komplikáció nélkül, tartja az ősi kínai mondás. Most sem volt ez másképp. Egy nappal az indulás előtt hívtak fel a Vistából, hogy a MALÉV technikai okok miatt törölte a járatunkat. Érthető módon nem voltam túl feldobva, de szerencsére egy óra alatt sikerült átfoglalni a jegyünket, és így még ugyan aznap juthattunk el Balázssal New Yorkba, igaz Londonon keresztül öt óra várakozással. Londonig egész sima utunk volt, két kört is tettünk a város fölött ragyogó napsütésben. A bajok akkor kezdődtek, amikor az átcheckolásnál mintegy mellékesen megkérdezték tőlünk, hogy van-e nálunk öngyújtó, és én lányos zavaromban azt mondtam, van egy a bőröndömben elcsomagolva. Szó bennakadt, hang fennakadt, meghűlt a levegő – „Az USA-ba tilos bevinni öngyújtót! Nem tudta?” Dehogyan tudtam, akkor persze hogy nem hozok, de még inkább eszembe se jut bevallani! Persze én voltam a hülye, hogy bármilyen kérdésre igennel válaszoltam. Közölték, hogy meg kell keresniük a bőröndömet, és ki kell vennem belőle az öngyújtót. A beszállásnál majd ott fognak várni velem... Jó kis kalamajka – gondoltuk, de ekkor még nem is sejtettük, mekkora. Az átszállás négy és fél órájából legalább másfelet sorbaállással töltöttünk, utána meg kis munka után Balázs kedvenc skót whisky-jét kóstoltgattunk.

A beszállókapunknál már vártak minket, de bőrönd nélkül. Egy különösen alapos kézipoggyász vizsgálat után közölték, hogy várjunk egy kicsit. Már szinte mindenki beszállt a gépbe (a biztonságiakkal veszekedő ötgyerekes családon kívül), amikor még mindig hírehamva sem volt a csomagomnak. Közben kiderült, hogy Balázs poggyásza is vizsgálat tárgya lesz, mert egy jegyre írták fel őket. CB-vel rohángáltak fel alá a biztonságiak, és közben 3 percenként megnyugtattak, hogy semmi probléma, csak épp nem találják a bőröndünket. De mivel tilos az öngyújtó utaztatása, így meg kell keresniük. Elég nagy káosz volt, legalább ötven foglalkoztak az ügyvel. Végül már csak mi ketten maradtunk, így be kellett szállnunk a gépbe. Mondták, hogy a csomagunk, ha megtalálják még a gép

felszállása előtt, akkor nem utazik velünk, itt kell tartaniuk, amíg kijön hozzá a rendőrség, kinyitja, eltávolítja belőle az öngyújtót, és majd utánunk küldik egy másik géppel. De ne aggódjunk, nem fog elveszni! Na persze; már csak ez hiányzott... egy-két nap a csomagunk nélkül! „És honnan fogjuk megtudni, hogy mi lett a bőröndünkkel?” - „Hmmm.. ha JFK-n nem jön ki a futószalagon, akkor itt maradt, és majd küldjük egy másik géppel.” Nagyon megnyugtató. Mindennek fényében kicsit izgultunk, hogy mi is lesz velünk, és a csomagjainkkal.

A repülőút gyorsan eltelt, bár aludni nem igazán sikerült. JFK-re hiába érkeztünk 40 perccel hamarabb, mire le bírt állni a gép, és átjutottunk a bevándorlási biztosokon, másfél óra eltelt. Nem akartak olyan könnyen beengedni minket, az utolsó utáni pillanatokban jutottunk csak be az „álmok földjére”. Eddigi élményeim a vízumszerzéssel, a repülés kalamajkával, a túlzott biztonsági intézkedésekkel nem sokban hasonlítottak egy álomhoz. Elszorult torokkal mentünk a futószalagok felé, és nagy kő esett le a szívünkről, amikor megláttuk mindkettőnk csomagját. Mindössze egy rikító cetli volt rajta, hogy „Attention: lighter.” Szerencsére nem találták már meg újból Londonban a biztonságiak.

Balázs ismerőse (apukájának barátja) már ott várt minket, és egy hatalmas süppedős bőrüléses Mercedes-szel vitt el New Jerseybe, ahol laknak. Ez az út még másfél órát tartott, és utazásunk 21. órájában nagy örömünkre szolgált, amikor megláttuk a távolban a kivilágított Brooklyn hidat és Manhattant: új világba érkeztünk. Nagy autók és nagy házak: milliók álma, Amerika! A belvárost nagy ívben megkerülve tovább robogtunk délnek, míg végül nagy megkönnyebbüléssel kiszállhattunk a kocsiból. Pali és Joni egy külön kis lakóparkban laknak egy erdő szélén kicsinek nem nevezhető kétszintes házban (ami természetesen fehér). Nagyon nyugodt környék, egzotikus madarak, őzek a kertben, de a belvárostól eszméletlen messze van. Persze mindenkinek ott a kocsija, ha ki akar mozdulni. Ami nálunk kiemelt forgalmú autópálya lenne, az itt csak egy átlagos kis út, és persze a sávok és a járgányok is nagyobbak. Rengeteg SUV (városi terepjáró) rója az utakat, és még a középiskola parkolója is ilyen monstrumokkal zsúfolt. Paliék háza tele van műalkotásokkal, festményekkel, szobrokkal, igényesen berendezve; még kandallójuk is van. Az emeleti vendégszobát kaptuk meg a hozzá tartozó fürdőszobával, ahol nagyon kényelmesen elvöltünk. Joni nagy szeretettel fogadott minket, és gyorsan készített egy kis hot dogot vacsorára, majd rövid beszélgetés után helyi idő szerint este 11-kor (otthon reggel 5-kor) végre nyugovóra tértünk.

Várakozásainkkal ellentétben hamar kivetett minket az ágy, és a délelőttöt már tevékenyen töltöttük. 11-kor jött értünk Pali. Megmutatta a sebváltó szerelő műhelyét, amelyet jó pár éve megvett, és igen csak felfuttatott, majd elvitt a frissen épült Bricktown ipari parkjukba, ahol partnerével együtt könnyűipari vállalatoknak építenek és adnak ki helyiségeket. Délután Jonival a környék legjobbjának tartott eredeti olasz shop-ban vásároltunk be ínycsiklandozó szendvicseket, és kimentünk az óceánpartra egy kellemes piknikre. A víz még nagyon hideg volt, de már kellemesen sütött a nap. Kis autós városnézés után kimentünk egy outlet-be, pár ruhával gazdagítani felszerelésünket. Elég vicces, hogy errefelé teljesen általános köszönési forma a „Hello, how are you?” – bemennek a boltba, és így köszönnek, de nem követi semmiféle további kommunikáció. Feltűnő volt, hogy sok házon és autón a nemzeti zászló mellett egy kis fehér szalag is ki van téve. Később a rajta lévő feliratot is el tudtunk olvasni: „We support our troops.”, azaz a pro-irakiak jelölik így magukat. Este Pali nagyobbik lánya, Lara látogatott meg minket. Gyakorlatilag állandóan tudtunk internetezni, ami lehetővé tette, hogy folyamatosan tartsuk a kapcsolatot az itthoniakkal. Ahogy Balázs megjegyezte, ez nem csak lehetőség, hanem kötelezettség is.

Másnap igyekeztünk korán kelni, hogy Lara még egy reggeli vonathoz ki tudjon minket vinni, amivel beérünk Manhattanbe. Az út vonattal is bő másfél órát tartott, de amikor megérkeztünk, és kiléptünk az állomásról, hamisítatlan New York-i látvány fogadott az 8th Avenue és a 30. utca sarkán. Hatalmas házak, bármerre néz az ember. Ami a legmeglepőbb, hogy elsősorban nem modern üvegpalaták, hanem téglaház hatású

klasszikus épületek. Itt már 80 évvel ezelőtt is 25-35 emeletesre építettek mindent, mintha a nagykörút házai nem 5, hanem 20 emeletesek lennének. Elhatároztuk, hogy egy nagy sétával kezdjük a város megismerését, hogy kicsit megtapasztaljuk a hangulatát. Persze Balázs már járt itt sokszor, de mindent azért még ő sem látott. Elindultunk északra a Broadway-en, a Times Square-re¹. Döbbenetes mennyiségű színház van végig, amik hatalmas plakátokkal hívogatják a musicalre vágyókat. A Times Square valóban olyan elképesztően néz ki, mint a filmekben: minden négyzetméternyi szabad helyről fényreklámok tolakodnak be a turista látóterébe. Amit máshol az emberek igyekeznek elkerülni, itt halmozottan gyűjtik össze, és büszkén mutogatják. Még nappal is ragyogó kavalkáddá olvad össze a sok neon, pláne este. Utunkat folytatva a Columbus térig jutottunk, ahol kicsit besétáltunk a Central Parkba. Nagyon jó, hogy ilyen hatalmas zöld területeket hagynak a belvárosban is. Sétánkat déli irányban folytattuk, és bámulva néztük az utunkba akadó felhőkarcolókat. Mindegyiknek van valami különlegessége, igyekszik kitűnni a többi közül tetőkertjeivel, formájával, színével. A toronyházak között helyi viszonylatban ósinek számító neogótikus templomokkal találkozhatunk, amelyek egészen európaiak, de mindegyik más-más egyházhoz tartozik. Van itt belőlük számos. Ellátogattunk a Rockefeller Centerhez is, a sok film helyszínéül szolgált jégpályához a négy felhőkarcoló között. Útközben filmeseket is láttunk, akik épp egy traileren vontatott taxiban vettek fel jelentet. Taxik... New York egyik specialitása a sárga színű, egységes taxi, amelyből hihetetlenül sok rohángál az utakon, bármerre is néz az ember, mindig lesz pár előtte. Bár állítólag limitálva van a számuk, szinte több van belőlük, mint magánautóból. Érthető, hogy nem sokan engedhetik meg maguknak, hogy saját kocsit tartsanak fenn a méreg drága belvárosban, míg helyi viszonylatban a taxizás olcsó mulatság. Eleredt az eső, de ez sem tartott minket vissza, hogy elnézzünk az ENSZ székházig. Rockefeller adományozta a folyóparti területet a szervezetnek, hogy méltó otthona legyen. A mindenhol általánosan kötelező biztonsági ellenőrzésen túl itt még fémdetektoros vizsgálat is volt (később kiderült, hogy sok helyen van így). A székház földszintjén fotókiállítások és bemutatók várták a látogatókat. Idegenvezetésre már nem akartunk benevezni, de amit lehetett, így is megnéztünk. Meggyorsítandó utunkat metróra szálltunk, és leutaztunk egészen a sziget déli csücskéig, a Battery Parkba. Innen indulnak a kompok a Szabadság-szoborhoz, amit látni is lehetett már, igaz csak homályosan a köd és eső miatt. A tengeröböl felől nézve még megkapóbb a város, óriási házak mindenféle. Minden nagy ház mögött egy még nagyobb kandikál ki, és a széles utak egészen keskenynek hatnak a méterek miatt. Persze csak a legtehetősebbek engedhetik meg maguknak, hogy a tengerre néző lakásban lakjanak, még a koszos átlagos utcákban is 1-2 millió forint körül van egy négyzetméter ára. A sziget csücske a legrégebbi része New Yorknak, itt találhatóak az „ósinek” számító házak és templomok, amely körül még a régi temetőket is meghagyták. Végigsétáltunk a Wall Streeten is, de sajnos ma már nem mehet be akárki a tőzsde épületébe, szigorúan őrzik. Alapvetően mindenhol nagyon figyelnek, minden sarkon és metrómegállóban rendőrök állnak, és még a templomokba bemenetelkor is ellenőrzik a hátizsákokat és kézitáskákat. Az egész városban emiatt valami fojtottság érezhető, bár azt mondják, rengeteget javult a közbiztonság.² Még így is láttunk az utcán fényes nappal heroinozó arcot.

Szerencsére jobbra fordult az idő, így kellemes gyaloglásban volt részünk a Brooklyn Bridge-ig. Fantasztikus egy szerkezet, nem véletlenül vált New York egyik szimbólumává. Átvágva a szigeten a World Trade Center maradványaihoz érkeztünk. Számomra kicsit furcsa volt, hogy pár színes táblán kívül nem voltak emlékművek vagy más egyebek. A tornyok helye 5 emelet mélységben teljesen ki van pucolva, és már

---

¹ <http://www.earthcam.com/usa/newyork/timesquare/>

² A közbiztonság javulása nem a folyamatos ellenőrzéssel függ össze; ezt inkább 9/11 miatt vezették be. Állítólag az apró bűncselekmények elleni nagyon határozott fellépést (és a számítógépes bűnkövető rendszerek bevezetését) követően kezdett el javulni a város biztonsága. Korábban (~10 éve) még normális volt, hogy éjszaka külvárosi metrójáratokon kiraboltak embereket, hazafelé menet.

készülnek az új központ felépítésére. Utunkat a World Financial Center hatalmas pálmafás átriumának megtekintésével folytattuk, majd kis pihenő után a városháza mellett sétáltunk vissza a metróhoz. A Guggenheim múzeumhoz mentünk, mivel Donation Friday volt, azaz mindenkinek csak annyit kellett fizetnie a jegyért, amennyit gondolt. („A dollar might do.”) Jól tettük, hogy nem szántunk rá sok órát és 15 dollárt, mert a nagyhírű múzeum valójában csak egyetlen termében tartalmazott emberi fogyasztásra alkalmas műremekeket, nagy részében modern absztrakt festők és szobrászok kétes értékű alkotásai voltak kiállítva. Mindenesetre abban az egy teremben láthattunk Picasso-kat, Monet-eket, van Gogh-okat, Gauguineket és még sok egyéb szépet. Mivel a tervezettnél hamarabb végeztünk a múzeummal, maradt időnk bekapni egy hamburgert és vásárolni pár dolgot a másnapi útra. Visszafelé sikerült egy megállóval hamarabb leszállnunk a metróról, mint a pályaudvar, így át kellett nyargalnunk a fél kerületen, hogy elérjük a szerelvényünket. Mire hazakeveredtünk vonattal és kocsival, már nagyon elfáradtunk, és Joni fantasztikusan finom teriyaki csirkét készített nekünk. Újra összepakoltunk, és igyekeztük magunkat felkészíteni a másnapi korai kelésre.

Meglehetősen korán kellett indulnunk, hogy a 9 órás gépet elérjük New Arkból, ahova Joni vitt ki minket kocsival. A reptéren a biztonsági ellenőrzésnél mindenkinek le kellett vennie a cipőjét is, és többszöri átvilágítás után Balázs hátizsákjából előkotortak mindenki meglepetésére egy öngyújtót és egy bicskát! Na szép, engem itt szívatnak a bőröndömben lévő kis öngyújtóval, miközben Balázs eddig bicskával a hátán utazott, és senkinek nem tűnt fel már legalább 3-4 ellenőrzés során! Dallas-ig eseménytelenül telt az utunk, és utána is, mivel újra várni kellett 3 órát, hogy egy 40 perces úttal végre San Antoniába érjünk. Míg reggel esőben, szélben és hidegben indultunk, délen ragyogó napsütés és 30 fokos meleg várt minket, ami nagyon kellemesen érintett. A reptéren két srác várta az ACM-eseket, meg egy szép nagy molinó a falon. A srácok mindössze annyit tettek, hogy elirányítottak minket a taxiig, de legalább tudtuk, hogy jó helyen járunk... Megérkezve a Hotel Hilton Palacio del Rio-ba, az első dolog, ami szembetűnt, hogy a szálló lényegesen kisebb, mint a tavalyi döntőn a shanghai, és sokkal informálisabb a berendezés stílusa, egészen amerikai-keleties. Az alkalmazottak virágmintás egyenpólóban³ mászkálnak, és sokkal lazábban kezelik a vendégeket is. Nagy örömünkre már vártak minket, és minden gond nélkül megkaptuk a szobánkat a tizediken. Érdekes dolog, hogy babonából nincs 13. emelet a szállóban, bár 13-as számú szoba minden szinten akad. Hárman egy kétágyas szobát kaptunk, és abban maradtunk, hogy egyikünk majd a földön alszik. A szoba sokkal kisebb volt, mint shanghai Shangri-la-ban, és valahogy a szolgáltatások is szegényesebbeknek bizonyultak. Viszont a kilátás itt is fantasztikus, az erkélyről a belvárosban kanyargó kis folyóra lehetett rálátni (meg egy bazi nagy zöld olajtartályra). Miután kirámoltunk, sortra váltottunk, és feljebb állítottuk a légkondit a fagyasztó 15 fokról, elindultunk felderíteni a várost.

San Antonio kellemes kis város, erőteljes spanyol beütéssel. Az USA nyolcadik legnagyobb városa 1.25 millió lakossal. Számos világméretű vállalatnak van itt székhelye, és dinamikusan bővül. Komoly katonai központ, még ma is 5 katonai támaszpont van itt, amelyek jelentős bevételt jelentenek a városnak. Fő látványossága a 18. század elején alapított Alamo erőd, amely egy 1836-os véres ostrom során ellenállt a mexikóiaknak⁴, így egész Amerikában a szabadság és a kitartás szimbóluma lett. A másik vonzereje pedig a kicsike San Antonio folyó, amely végigkanyarog a belvároson, és 1926 óta mindkét oldalán pálmafás sétány és rengeteg étterem, bár, szórakozóhely húzódik – ez a RiverWalk. Egymást érik rajta a turistacsónakok, amiken a kormányosok fennhangon mesélik a város történetét. Ezt a két dolgot leszámítva még pár templom és régebbi spanyol stílusú épület található, sok más nem.

---

³ Virágmintás Hawaii ing rulez, minden mennyiségben

⁴ Egy darabig ellenálltak, de aztán a mexikói sereg győzött, és majdnem mindenkit lemészároltak. Hősies kitartásukra azonban mindenki emlékezett, és az év során a későbbi csatákban „Remember Alamo!” kiáltással mentek rohamra.
<http://www.jman5.com/alamocam.htm>

Egész Amerikában rengeteg egyház van, és hozzá tartozó templom. Például a szálloda lobby-jában húsz különböző felekezet miserendje van kifüggesztve. A külvárosi templomokhoz legtöbbször hatalmas parkoló is tartozik, a hívek kényelmének biztosítására. A belvárosban szinte minden nagyobb épület szálloda, és bár van 5-8 felhőkarcolójuk, ezek nem alkotnak olyan tömböt, mint New Yorkban, a többi épület tipikusan egészen alacsony, európai méretű. Minden nagyon texasi: a hatalmas kalapok, csizmák, a tipikus turistacsalogató éttermek, amelyek mindenhol steakeket és TexMexet⁵ kínálnak. Nagyon sok a spanyol eredetű lakos, számos esküvőt is láttunk. Minden második sarkon dekoratívan felöltözött koszorúslányok csapatába botlottunk. Érdekes módon napközben egyáltalán nincs forgalom az utakon, csak estefele élénkül meg a város, akár egy mediterrán országban. Texas nagyon más, mint az északi rész: egészen spanyolos, és nagyon nacionalista. Két szlogenjük a „Don't mess with Texas!”⁶ és a „Everything is bigger in Texas.” Minden épületet 15 fokosra léghőmérsékletre állítják, ami azt jelenti, hogy az európaiaknak kardigánban kell üldögezniük, ha nem akarnak megfagyni. Emellett minden innivalót alaphól tele pohár jégre töltenek, és nyomatékosan kell kérni, hogy ne így tegyék. Külön köszönésük van, a „Howdy!” amit a többi amerikai elég nehezen fogad el. A „How are you?” kérdésre tipikusan „Good.” a válasz, és ha az ember megköszön valamit, akkor pedig „Yes Sir!”. Három óra alatt sikerült gyakorlatilag minden látnivalót megtekintenünk, így miután hiába próbáltunk diákigazolvánnyal sört vásárolni (még Balázs őszes feje sem hatotta meg az eladót), visszatértünk a szobánkba, majd az erkélyen szendvicsezve és whisky⁷-t kortyolgatva néztük a naplementét, hallgattuk a RiverWalk nyüzsgését. Állítólag évente 10 millió látogató érkezik a városba, és ezek jó része turista. Egészen hihetetlenül hangzik mindez, mert hiába van pezsgő üzleti élet, a folyót és az erődöt leszámítva látnivaló tényleg nem nagyon akad. Igaz, az időjárás kifogástalan, de csak az évnek ebben a szakában. Este 10 felé betoppant Dani is, aki 25 órás utazásával még rajtunk is túltett, és kellően el is volt fáradva. Utána még sétáltunk egyet, majd nyugovóra tértünk, hogy felkészüljünk a másnapi első programunkra: a reggelire.

Érdekes módon rengeteg madár van errefelé, amik a reggel 8 órakor kezdődő utcai koncertet is túlharsogják csicsérgésükkel. Hiába keltünk fel magunktól korán, kiderült, hogy idén az első napra még nem kapunk reggelit, pedig felkészítettük a hasunkat. Hogy kihúzzuk a délben kezdődő svédasztalos ebédig, végül is jobb híján a McDonaldsba ültünk be, ahol reggel még csak szalonnás és sonkás szendvicseket szolgálnak fel. A délelőtt folyamán egyre több ismerőssel futottunk össze, Dani pedig nagy lelkesedéssel vetette rá magát minden információmorzsára, ami csak elérhetővé vált a neten az éppen folyó parlamenti választásokról. A Volunteers Appreciation Luncheon után a regisztráció következett, majd kezdetét vette az éves közgyűlés, ismertető és előadások sorozata. A szokásos beszámoló után egy-két izgalmasabb vita következett a régiók újraszervezéséről és egyéb adminisztratív dolgokról, aminek következtében végül is estig benn ültünk a különböző szimpóziumokon. Sokszor csak fél füllel követtük az eseményeket, mert mindannyiunkat a választások kötöttek le. A srácok beállították, hogy a választas.hu oldal eredménylistája 5 másodpercenként automatikusan frissüljön, így folyamatosan követtük az eseményeket. Dani egy félhangos „Brahaa” felkiáltással adta a terem tudtára, hogy az MDF is elérte az 5%-os küszöböt. Este már olyan fáradtak voltunk, hogy sétálni is csak a teraszra mentünk ki, hogy megkeressük a térképen „gazebo”⁸-ként aposztrofált érdekességet, utána meg bedőltünk az ágyba/sarokba.

---

⁵ A TexMex összefoglaló neve a texasi és mexikói ételeknek. Közös jellemzőjük, hogy rendszerint csípnek, és van bennük bab, rizs, tejföl, paradicsom és jó kis sült húsdarabok.

⁶ Kb. „Ne akassz bajszot Texas-szal!”. Ez az az állam, ahol a mai napig legális jól látható helyen fegyvert hordani. Ezzel párhuzamosan viszont néhány bolt, étterem ajtajára ki van írva, hogy oda viszont nem lehet bemenni fegyverrel...

⁷ Még az óhazából hozva...

⁸ Kb. pergola, kicsit fedett szabad téri teraszrész

<http://www.google.com/search?hl=en&lr=&q=define%3Agazebo&btnG=Search>

Örömmel nyugtáztuk, hogy igen nagy a szakmai érdeklődés a frissen elkészült 24 órás verseny feladatait tartalmazó könyv iránt, és miután kissé felelőtlenül elosztogattunk igen gyorsan négyet az elhozott példányokból, az ötödiket megtartottuk a végéig, és véres kardként magunkkal hurcolva mindenhova folyamatosan gyűjtöttük a kontaktokat, akikkel majd fel tudjuk venni később a kapcsolatot az értékesítés kapcsán.

Sajnálatos módon elég sűrűre vették a programot, így korán kellett kelniünk, hogy még reggelizni is maradjon időnk. A szinte hajnali hivatalos közgyűlés után alig maradt időnk megnézni az emailjeinket, indulni kellett a megnyitóra a szomszédos Lila Cockrell Theater-be. A vártnál izgalmasabb volt a megnyitó, de azért még így is túl hosszú volt. A verseny vezető személyein túl felszólaltak a Baylor Egyetem prominens tagjai, és a volt polgármester is tartott egy lelkesítő szónoklatot. Bemutatták a verseny 30 éves történetét, és főbb állomásait. Az utóbbi években nagyon komoly növekedést tudott produkálni a résztvevő egyetemek és csapatok számát tekintve, ami nagy elégedettséggel tölti el a szervezőket (és a támogató IBM-et is). Jópofa volt, hogy meghívták az 1982-es világbajnok csapatot, akik bemutatták az akkori körülményeket, meséltek róla, hogy mennyiben változtatta meg életüket a verseny, mi lett velük azóta. Az IBM bejelentette, hogy 2012-ig meghosszabbítja a verseny támogatását, ami remek hír, és stratégiaileg is nagy előnyt jelent az ACM-eseknek.

A megnyitó után a közeli HemisFair Parkba sétáltunk át, ahol nagyszabású piknik következett. Különböző tortillákat kaptunk, desszertnek meg fagyit, és evés közben élő mexikói zenét játszottak. A napszúrás elkerülése végett mindenki hatalmas mexikói kalapot kapott, és egy szerencsehozó színes szamarat. Olyan jó idő volt, hogy a jobb alkarom megpirult, mert kilógott a kalapom alól. Elhatároztuk, hogy „kicsit” idioták leszünk, és egy szíverősítő felhörpintése után elindultunk teljes egyenfelszerelésben a belvárosba. Az emberek elég jól röhögtek rajtunk, és még sört is sikerült megszerezni. Délután az Alamo erőd romjainál volt az IBM állófogadása. A szervezők a közlekedést nem bízták a véletlenre, külön egyenruhába bujtatott önkéntesek mutatták a haladási irányt 20 méterenként. (Pedig különösen nehéz lett volna eltéveszteni a szinte teljesen egyenes utat.) Az önkéntes diákok között találtunk egy Daninál jó fél fejjel magasabb srácot, és elég sokat üldöztük, hogy észrevétlenül le tudjuk fotózni Danival együtt. Az egész erődöt nekünk foglalták le, és a polgármesteri hivatal egyik embere sokat mesélt az alamo-i ütközetről, amikor 1836-ban a spanyolok kiűzése után Mexikóhoz tartozó Texas fellázadt, és a rebellek megfenyítésére érkező Santana tábornok véres ütközetben foglalta el Alamo-t, amit utolsó emberig védtek a helyiek. Végül minden sebesültet és foglyot kivégeztek, hogy példát statuáljanak. Amikor a következő ütközetre sor került Houston mellett, a Texonok már „Remember Alamo!” kiáltással rontottak a mexikóiakra, és meglepő módon sikerült győzedelmeskedniük. Ennek nyomán Alamo a hősiesség és a szabadságért való önfeláldozás jelképévé vált. A háború végére Texas önálló országgá vált, majd pár évvel később önként belépett az Egyesült Államok körébe. A fogadás keretében a történeti bemutatón túl egy igazi cowboy mutatta be trükkjeit pisztolyával és lasszóval. A legjobb talán a fagyis pult volt, ahol 10-15 öntet, máz és szósz közül választhattunk a gombócainkra⁹. Este tüntetés volt a szállodánk környékén: a bevándorlók vonultak fel több jogot követelve. Mi már csak az eseményék végét láttuk, amikor a hivatalos idő lejártá után a rendőrség rendet tett a helyszínen. A szállóban a 22. emeleti konferenciateremben volt berendezve az IBM Cybercafé, ahol a netezés mellett mindig snackkel, teával, kávéval, esetleg frissen pattogatott kukoricával várták az embereket, és késő estig érdekes IBM-es technikai és ismeretterjesztő rövid előadások mentek. Az IBM-esek kitétek magukért: minden nap kétoldalas Newsletterrel jelentkeztek, amiben benne volt az előző napi események összefoglalója, képek, aznapi programok, tudnivalók, érdekességek, és ami a

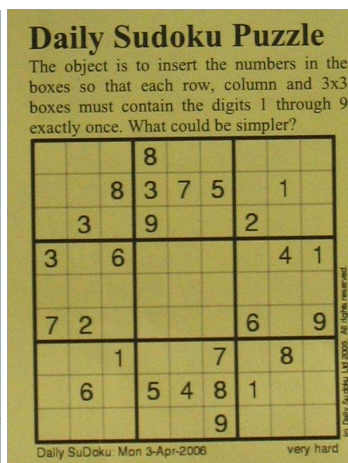
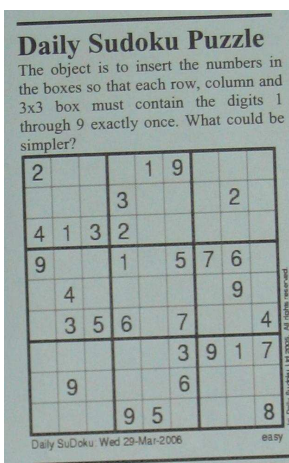
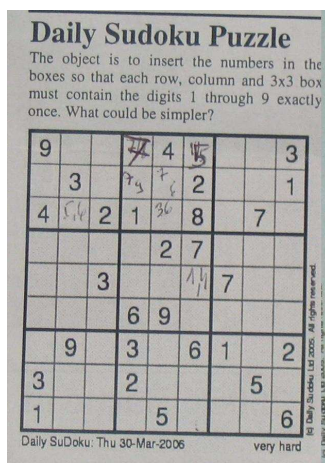
---

⁹ Viszont sajnos csak csoki és vanília fagyit volt.

legjobb, minden napra egy Sudoku¹⁰ rejtvény, amivel nagyon jól szórakoztunk. Később a szokásos netezés helyett csatlakoztunk a versenyigazgatók szolid partyjához, ahol mindenki prezentálta nemzeti italát, és kellemes beszélgetésbe torkollott az este.

Reggeli után a Java Challenge nevű programozási feladat következett, amelyre bár eredetileg be akartunk nevezni, végül nem jutottunk el. Ebédelni elvittek egy 30 mérföldre északra lévő kis faluba, Gruene-be. Valaha német telepések alapították, és a 20. század elejéig virágzó gyapottermesztő központ volt. Egy kártevő megjelenése miatt elszegényedett és teljesen tönkrement, kihalt a falu. Húsz évvel ezelőtt egy házaspár megvett pár régi hamisítatlan texasi stílusú házat, felújították, és turista látványosságot csináltak belőle. Mára gyakorlatilag mind a 30-at felújították és mindegyik épületben másféle bolt, étterem és bemutatóterem üzemel. Az egyik házikóban bort lehetett kóstolni, 40 féle helyi specialitás közül hármat. Végre sikerült egy kifejezetten finom, egészen aszúszerű texasi bort találni. (Amikkel korábban találkoztunk, egészen csapnivalóak voltak.) Délután az Institute of Texan Culture helyi néprajzi múzeumba sétáltunk át, ahol a Texast benépesítő valamennyi jelentősebb nemzetiségről igen gazdag kiállítási anyagot gyűjtöttek össze; a magyarokról is volt négy vitrin. A múzeum központi kupolaterme adott otthont a Java Challenge Tournament levezénylésének, ahol a délelőtt készített úrhajós játékprogramok mesterséges intelligenciái mérköztek meg egymással. Miután lefutottak a mérkőzések derült ki, hogy rosszul működött az egész kiértékelő program, így teljesen fals eredmények születtek. Egy órányi munkával sikerült kijavítaniuk a hibát, és újra lejátszották a meccseket. Nem irigyeltük szegény szervezőket a kalamajkáért.¹¹ A versenyt végül is a svédek nyerték. A fogadás különben hasonlított az egy évvel ezelőttire, számos kör asztalnál ültünk, és olaszos tésztákat lehetett fogyasztani. Este hármasban még sokáig beszélgettünk egy sör társaságában a 24 órás jövőjéről.

Hamar elérkezett San Antonio-i tartózkodásunk utolsó napja, amely igen sűrűre sikerült. Szegény versenyzőknek már 8-kor kezdődött a megmértetés, és noha mi is felkeltünk addigra, a reggeliről már lecsúsztunk. Átsétáltunk a szomszédos La Villita Assembly Hallba megnézni, hogyan boldogulnak. 10 perc után az MIT csapata már szerzett is egy lufit sikeres feladatbeadással. Idén lecserélték a számítógépparkot, és egységesen beruháztak száz IBM Thinkpad T43p laptopot. Nem semmi, mi is szívesen hazahoztunk volna belőlük egyet-egyét. Ezen felül persze továbbra is 19'-os TFT monitorok és külön egér meg billentyűzet áll a versenyzők rendelkezésére. Miután elintéztük az emailjeinket és egyéb hivatalos dolgainkat, és majdnem lecsúsztunk az ebédéről is, egy

¹⁰ *Latin négyzet*-nek nevezik az olyan NxN-es négyzetet, aminek minden sorában és oszlopában az 1-N számok egy-egy permutációja áll. A Sudoku esetében még a 3x3 al-négyzetekre is előírják ezt a megszorítást.

<http://progkor.inf.elte.hu/200506.2/BEAD/sudoku.htm>

¹¹ Bizony nem jó dolog kisszékre állni, és bejelenteni, hogy sorry...

nagyobb sétára indultunk a belvárosban. Eredetileg hajókázni akartunk a River Walk mentén, de arra számítva, hogy este talán a meglepetés party keretében csapatostul fogunk, így végül csak sétáltunk, és a helyi (ócska)piacot néztük meg. Délután kicsit pezsegettem még a teraszon lévő medencében, majd átvonultunk a megnyitó helyszínére, az eredményhirdetésre. Bár nem volt olyan ünnepélyes, mint Kínában, nagyon szervezeten és flottul zajlott, és végül meglepetésre az orosz Saratov University csapata diadalmaskodott. Másodikok lettek a régióinkból kikerülő lengyelek, és összességében a legjobb 7 csapat az európai szuperrégióból került ki, így nagyon elégedettek lehetünk kontinensünkkel. A ceremónia után buszokra pakoltak minket, és elindultunk az esti meglepetés felé. Legalább fél órát utaztunk előbb autópályán, majd kis kanyargó utakon, míg végül megérkeztünk a Rio Cibolo Ranch-re, ahol igazi cowboy bemutatót és rodeó show-t láthattunk. Volt vágatás, formációlovaglás, rodeóbohócok és természetesen bicalovaglás. Újabb szalmakalapokkal és kendőkkel kedveskedtek nekünk az eredeti amerikai mogyoró és üdítő mellé. A show után átsétáltunk a ranch másik részébe, ahol színpad és terített asztalok vártak minket. Az igazi texasi húsbrutalitások mellett lehetőségünk volt helyi édességek kipróbálására is, és evés után mindenki megtalálhatta a kedvének való szórakozást: foci, rögbi, kosár, ping-pong, asztali curling mellett egzotikusabb programokkal is készültek: lehetett malacfogó versenyre nevezni, texasi hosszúszarvú marhával fényképezkedni, kétkerekű városi villanykocsit tesztelni, múlóról múbocit lassózni, stb. Kedvencünk az Armadillo, azaz a kilencöves tatú simogatás és futtatás volt. Egy kis karámban lehetett játszani az állatokkal, akik nagyon aranyosan csak akkor próbáltak elmenekülni, ha már nagyon fájt nekik. Ilyenkor azonban az ügyeletes cowboy mindig elcsípte a szőkevény állatot a farkánál fogva. Az élőzene mellett country tánc-oktatás és egyéb mulatság is volt. 11 után hagytuk csak ott a helyet, olyan jól éreztük magunkat. Nagyon kitettek magukért házigazdáink, a 600 fős társaság egy emberként mulatott egész este.

A szállodába visszaérve már rutinosan a kicheckolással kezdtük, de nagy örömünkre nem volt mit kifizetnünk. Hátra volt még a pakolás igen kellemetlen feladata. Különös gondot okozott az új szerzemények elsüllyesztése, és hangos „JAJJ” kiáltásokkal találtunk újabb és újabb hozzánk tartozó dolgokat a szekrényben és fiókokban. Dani nem járt valami jól, mert a kora reggeli gépéhez 5-kor kellett indulni a szállóból, míg mi csak 8-kor hagytuk el a bázist. Nagyon jó VB volt, meg kell hagyni!

A repülőtéren újra a szokásos nyüglődés következett, mert először már a becheckolásnál közölték, hogy túl nehéz a bőröndöm, és ki kell vennem belőle 9 fontot. Igen ám, de mennyi az a 9 font? Miután nagy nehezen átszerveztünk mindent, még mind volt 4 font felesleg, így újabb kézipoggyászt kellett nyitnom a hátizsák, válltáska, kabát és kalapok mellé. Legalább a bőröndök feladásánál végigkérdezték, hogy biztos nincs-e nálunk öngyújtó, gyufa, gázpalack, stb. A biztonsági ellenőrzés során most minden korábbinál alaposabbak voltak. Kezdetől fogva külön sorba kellett állnunk, és az általános scannelés után külön végignézték a dolgainkat kéziscannerrel, végigmotoztak minket, és minden táskánkból, a laptopokról és a cipőnkről mintát vettek, amit ott helyben valami spéci géppel analizáltak is. Gondolom robbanószer nyomai után kutattak. Szerencsére végül is TSA verified-ok lettünk, és nyugodtan repülhettünk Dallasig. Különben elég mókás, hogy mindössze 5 percet tölt utazómagasságon a gép, annyira rövid a távolság. Egyetlen kör italt szolgálnak fel, de azt is már gyakorlatilag az ereszkedés során, pánikszerűen. Dallasban időben beszálltunk a gépbe, majd miután már fél órát vártunk a csápunkon, a pilóta bejelentette, hogy olyan torlódás van a New Ark reptéren, hogy még egy óráig nem szállunk fel, mert úgysem kapnánk leszállási engedélyt. Nehezen telt a várakozás, végül még így is plusz három kört kellett tennünk New York felett, mire fogadott minket a reptér. Kárpótlásul láthattuk, ahogy a manhattani felhőkarcolók mellett ereszkedünk le, miközben a háttérben szivárvány ragyog az égen. A nagy forgalom miatt még így is vártunk Balázs másik kedves ismerősére, Julira, aki kocsival vitt ki minket a kis külvárosi településre, Gillette-be, ahol egy nagyon takaros kis házban laknak férjével, Scott-

tal. Este még ellátogattunk egy hangulatos helyi pubba¹², utána pedig sokáig beszélgettünk.

A péntek a munka és a regenerálódás jegyében telt. Megszerveztem a washingtoni utamat, foglaltam szállást és vonatjegyet, mert úgy gondoltam, még egyedül is érdemes lehet belevágni. Az idő esősre fordult, így legfeljebb a ház teraszára mentünk ki, és nézegettük a hektáros kertet. Errefelé egyáltalán nincsenek kerítések, így eshet meg, hogy az őzek mellett medvék is bukkantak már fel náluk. Ebédre Scott főzött olasz családi recept alapján bolognait, este pedig egy kellemeset borozgattunk a teraszon.

A vadállomány egy őzikével képviseltette magát, ami reggel közvetlenül az ablakunk alatt lefelé ment. Hajnalban Juli elvitt kocsival a legközelebbi vonatállomásig, ami legalább 25 percre volt. A Washingtonig tartó majd 3 órás út nagy részét végigaludtam, így csak homályos képet szerezhettem Philadelphia-ról és Baltimore-ról. Washington D.C.-ben a Union vasúti pályaudvarra érkeztem, amit Diocletianus római palotájának mintájára építettek. Elsőként a hatalmas Capitol, a szenátus épülete felé vettem az irányt. Az időjárás előrejelzés ellenére ragyogó napsütés és nyári meleg fogadott, ami szerencsére kitartott végig. Egész Washingtonban rengeteg a mókus (még New York egyes részein is), amik nagyon szelídek, és kaját próbálnak kuncsorogni minden embertől. Sajnos a Capitolba hétvégén nem lehet bemenni, így be kellett érnem a szomszédos Jefferson Congress Library-vel. A környéken gyakorlatilag minden épület hatalmas neoklasszicista stílusú, hófehér márványból épült, oszlopos homlokzattal; a legfelső bíróságtól kezdve számos minisztériumon át több nemzeti hivatal működik itt. A könyvtárba negyed órás sor állt, de hamar eltelt az idő, mert az előttem álló gyerekek bevontak a kő-papír-olló és hasonló játékaikba. Mindenkinek fémdetektoros kapun kellett átmennie és minden táskát átvizsgáltak, viszont belépőt nem kértek. Szimpatikus kompromisszum. A könyvtár a világ legnagyobbika, 28 millió kötetet és 36 millió kéziratot tartalmaz. Gyönyörű csarnokain túl több történelmi kiállítást rendeztek be a látogatóknak. Sétámat nyugati irányban folytatva elindultam a National Mall mentén a hatalmas, 1848 és 1885 között épített 169 méter magas Washington Monument felé. A Kapitólium dombja előtt egy hatalmas füves területet hagytak szabadon, ami hasonlít a párizsi Mars mezőre, több kilométer hosszú; ez a National Mall. Közepén áll a Washington Monument, egy irdatlan nagy obeliszk, majd a mező tovább folytatódik egy hatalmas medencében, a végén a Lincoln Monumenttel. A Fehér Ház is már 1800 óta az obeliszkre néz, és a mező mindkét oldalán a nemzet legnagyobb múzeumai és kulturális intézményei sorakoznak. Ezek az úgynevezett Smithsonian Institutes. Egy brit milliomos (James Smithson) hagyott 1826-ban egy komoly összeget, hogy alapítsanak egy olyan kulturális központot, amely a nép művelődését és az értékek megőrzését segíti. Ennek fényében a National Mall múzeumai mind ingyenesen látogatható, ami európai viszonylatban szinte hihetetlen. Nagy örömmel kezdtem neki az érdekesebbek bejárásának. Először a botanikus kert és pálmaház következett, ahol számos egzotikus és kiháló félben lévő növényben lehetett gyönyörködni. Nagyon élveztem a National Air and Space Museum-ot, amelyet két óra alatt is csak felületesen tudtam megnézni. Az eredeti első űrhajóktól, világháborús repülőkön át mindenféle eszköz ki van állítva, és eszméletlen gazdag anyag áll az érdeklődők rendelkezésére. A múzeum után elsétáltam az obeliszkig, amelyre, mint kiderült, bár fel lehet menni, reggelente több órás sorok állnak a korlátozott számú jegyekért. Végül záróráig a National Museum of American History-ban mászkáltam. Utána nyakamba vettem a várost, és előbb a Fehér Ház kertjét sétáltam körbe, majd egészen be a belvárosba, és már sötétedett, mire visszaértem a Mall-ra az Abraham Lincoln emlékműhez. A 15 méter magas ülő Lincoln szobor és az előtte futó lépcsősor számos történelmi esemény színhelye volt: háborús és háborúellenes tüntetések, felvonulások sorát tartották itt. Este már alig maradt erőm, hogy elsétáljak a Youth Hostelembé, amit szerencsére gond nélkül megtaláltam.

---

¹² Mexikói feeling volt ott is, hogy fokozatosan szokjuk meg újra a keleti partot ©

Reggel gondoltam, beülök a szemközti templomba húsvéti misére, és bár az volt kiírva, hogy United Methodist Church, fogalmam sem volt, hogy mire számítsak. Benn derült csak ki, hogy a metodisták az afrikai-amerikaiak egyháza, és bár katolikusok, azért sok mindent másképp csinálnak. Már az ajtónálló messziről mosolygott, és kitérve a kaput invitált beljebb, és rögtön többen is meleg kézfogással köszöntöttek, majd egy énekes könyvvel a helyemre vezettek. Rajtam kívül talán még két-három fehér lehetett a templomban. Nagyon érdekes kulturális tapasztalat volt, a pap sokkal lazább volt, viccelődött, közvetlenül szólt a hívekhez, és olyan vehemensen prédikált, hogy ordított és ugrándozott. A hívek heves tapsal, és bekiabálásokkal fejezték ki hitüket és tetszésüket. A kórus pedig igazi piros ruhás tapsolós, dülöngélős gospeleket énekelt. Utána visszasétáltam a Mallra, és a National Museum of Natural History-ban beültem egy 3D-s IMAX mozira, a James Cameron által rendezett mélytengeri kutatóexpedícióról szóló egy órás filmre. Nagyon jó volt, igazán remekül megcsinálták 3D-sre a filmet, és ismeretterjesztőnek sem volt utolsó. A múzeum egészét nagyon imádtam: mindenféle kitömött álatok, csontvázak, diorámák, szemléletes bemutatók, bogárgyűjtemény, meteorit kiállítás, fantasztikus ásványgyűjtemény (a világ egyik legnagyobb gyémántjával a Hope Diamond-dal), de ami a legfontosabb: dinók! Egy csomó egész dinoszaurusz csontváz kirakva testközélen: T-Rex, Diplodocus, Triceratops, Allosaurus, Stegosaurus és még sokan mások. Lélekemelő volt a szörnyikék között mászkálni. Ha eddig nem lelkesedtem volna értük, most tuti bekattantam volna! Látogatásomat a National Art Gallery-ben folytattam, ahol a legkiválóbb európai alkotók művei láthatók: Leonardo, Raffaello, Rembrandt, Renoir, Monet, Manet és még nagyon sokan mások. Hatalmas kollekción gyűjtöttek össze, az egyik szárnyban külön Cézanne tárlatot rendeztek be időszakosan. Sietnem kellett, mert találkozóhoz beszéltem meg a még hazafele úton a városban lévő cseh ACM-es barátainkkal. Együtt elmentünk Chinatownba, és egy kis kínai étteremben ucsoráztunk a tavalyi év emlékére. Utána metróval elmentünk a Pentagont megnézni. Olyan nagy az az épület, hogy közlrol semmit nem lehet látni belőle. Amíg el nem sétáltunk az egyik sarkáig, és nem néztünk meg egy térképet, abban sem voltunk egészen biztosak, hogy jó helyen járunk! Amikor le akartuk fényképezni mintegy fél kilométer távolságból, azonnal rendőrök jelentek meg elől-hátul a különben üres parkolóban, és igazoltatás után jól elzavartak minket. Még elsétáltunk az Arlington nemzeti katonai temetőbe, ahol a rengeteg kis fehér kő sír van, de mire odaértünk, sajnos már bezárták, így csak kívülről láthattuk. Közben eltelt a nap, így sietnem kellett vissza az állomásra, hogy elérjem a New York-i vonatomat. Aggódtam, hogy le fogom késni az utolsó vonatot, de végül nem volt semmi probléma, és visszafelé nagyon jól beszélgettem egy mellettem ülő amerikai lánnyal. Bőven megérte ellátogatni a fővárosba, sokkal turista orientáltabb, ember közelebb és európaibb volt. Számos híres és ígéretes múzeumot ki kellett hagynom, de legalább van miért visszatérni! Éjjel negyed egyre érkeztem a Penn Station-re, de szerencsére a metrók egész éjjel járnak, így nem kellett elgyalogolnom a szállásig. Még itthonról foglaltunk magunknak két helyet a világ legnagyobb Youth Hosteljes volt, a Central Park északi oldalán. Balázs még ébren várt, és lelkesedve mesélte, hogy milyen jó darabot láttak aznap a Broadway¹³-en, és hogy kisebb erdőtüz volt Juliéknál, amikor kigyulladt a transzformátorállomás az utcájukban¹⁴. Igen zsúfolt, 12 ágys szobában aludtunk, ahol az oroszlan szagon kívül azért elviselhető volt a légkör. Összességében nagyon jól elvultunk, és rengeteget számított, hogy benn lakhatunk Manhattanben.

Egy könnyed reggeli, és a napi netfüggőség enyhítése után megvártuk Balázs régi haverját, Viktort, aki már öt éve itt él, hogy vele együtt indulhassunk egy nagy sétára a

---

¹³ Avenue Q volt a darab címe, egy kicsit közhelyes, de zseniálisan előadott bábos-színészes egyveleg <http://www.avenueq.com/>

¹⁴ Valamint hogy ittunk egy kávét egy tó partján, ami persze magántulajdon volt, és mire visszaértünk a kocsihoz, ott vártak minket a rendőrök. Nálam persze nem volt semmi, Julit igazoltatták, majd némi feszültség-keltés (= K-európai rendőrös szívatás) után elengedtek minket; Juli lelkére kötve, hogy soha az életbe többet arra ne menjen. The land of dreams, land of freedom...

belváros szívébe, miután meglátogattuk a híres Columbia University kampuszát. Szerencsére elég jól lehet közlekedni metróval New Yorkban, és bár elsősorban csak a szegényebb rétegek használják, nekünk tökéletesen megfelelt. Azt mondják, más városokban autó nélkül egyáltalán nem lehet megélni, mert nem elég fejlett a tömegközlekedés. A metróon rendszeresen jöttek az éneklő, táncoló csoportok, akik mutatványaikkal szórakoztatták az utazóközönséget némi apró reményében. Megnéztük a különböző bevándorló nemzetek és egyéb csoportok által kialakított városnegyedeket, Greenwich Village-et, a New York University-t, TriBeCa-t, SoHo-t, West Village-t, a meleg utcáját, Chinatown-t, Little Italy-t és környéküket. Egy-egy utca teljesen olyan, mintha másik kontinensen volna az ember, hol csak olasz éttermek és eredeti pizzázók, tradicionális olaszos házakkal, utána meg halpiac és pagodaszerű épületek végig. Manhattan középső részén, ahol ezek a városrészek vannak, nincsenek magas épületek, mert a talaj nem volt alkalmas azok építésére, így egészen európaias az a pár utca. A déli utunkat idézve egy mexikói gyorsétterem-láncnál, a Taco Bellnél ebédeltünk, majd a Washington Square forgatagát figyeltük élvezettel. Az 1889-es diadalív alatt találkozik minden fiatal, mint nálunk a Moszkván az óra alatt. Gyalogosan vágunk neki a Brooklyn Bridge-nek, és a lemenő napban nagyon szépen rá lehetett látni a belvárosra. Maga a híd fantasztikus szerkezet, igazi mérnöki csoda. A maga idejében (1883 után) a világ leghosszabb fesztávú kábelhídja volt 500 méterével. A rengeteg kábel számos remek fénykép kompozíciót ihletett, és a hídról végre rálátásunk lehetett Manhattanre. A túlpartról, Brooklynból metróval jöttünk vissza a belvárosba az Empire State Buildinghez, de már túl későn értünk oda, hogy felmenjünk, és mint mondták, jó időben átlagosan két órás sor áll a feljutáshoz, így elnapoltuk ezt a programot. Több belvárosi érdekességet néztünk még meg (pl: New York Public Library), majd felutaztunk Upper Easttownba, ahol egykor sok magyar lakott, és még most is több magyar étterem és üzlet van. (De már mexikóiak árusítanak mindent.) Egy pizzázás után elindultunk hazafelé, mert későre járt, és az idő is lehűlt.

Reggel igyekeztem korán kelni, és egy tipikus New York-i tojásos bagel elfogyasztása után metróra szálltam a szabadság szobor megtekintéséhez. Manhattan déli csücskéből, a Battery Park mellől indulnak a kompok Liberty Islandre és a szomszédos Ellis Islandre, noha a szigetek látogatásáért nem kell fizetni, az odajutásért perkálni kell rendszeresen. Még csak nem is a jegy ára volt a legfájóbb, hanem a kompra váró bő órás sor, és a megszégyenítően alapos biztonsági ellenőrzés. Pár perc alatt átért a kompa a szigetre, a ragyogó napsütésben bőven kattintgattam a magunk mögött hagyott felhőkarcolókat és az egyre közeledő szobrot is. A kis szigeten csak az 1800-as erődre épített szobor, meg néhány büfé van. Egy ranger tartott vezetést az érdeklődőknek, és sok érdekességet mesélt a kolosszusról. 1865-ben francia értelmiségiek elhatározták, hogy a szabadság eszméjének testvériségében egy szimbolikus ajándékkal örvendeztetik meg a frissen született Amerikát. 21 évbe telt, mire sikerült megvalósítani a tervet, és míg a franciák tíz év alatt előteremtették a pénzt, és megépítették Párizsban a „Szabadság bevilágítja a Földet” kolosszust, újabb tíz év kellett, hogy az amerikai polgárok összedobják a pénzt a szobor talapzatához, azaz az 1811-es ott levő erődre egy 30 méter magas alapot építsenek. Kezdetben nem igazán tudtak vele mit kezdeni, és próbálták világító toronynak használni – sikertelenül. Az első világháború után vált turistalátványossággá, és manapság évente 8 millióan látogatják. 1916 óta nem lehetett felmenni a fáklyába, és már 2001 szeptembere előtt tervezték, hogy megszüntetik a koronába való feljárási lehetőséget is a szerkezet veszélyessége miatt, de 9/11 után azonnal felfüggesztették. Ma a 30 méter magas talapzat tetejére lehet felmenni, de minden nap csak korlátozott számú turistát engednek be, és a jegyekért reggelente megy az öldöklés. A szigetről Manhattan felhőkarcolói is legjobb arcukat mutatják, nagyon impozáns a belváros. A kompokkal tovább lehet menni az Ellis Islandre, ahol 100 éven keresztül 1954-ig működött a bevándorlási hivatal. Mintegy 14 millió immigráns itt lépett először amerikai földre, álmokkal és vágyakkal tele. A szigeten felépített intézményben döntöttek sorsukról, itt tartották a betegeket kórházban vagy

toloncolták vissza a nem kívánatos személyeket. Nagyon megfogó kiállítást rendeztek be a felújított épületben, és az amerikaiak mind nagyon büszkék a sziget történelmére. Úgy tartják, a mai állampolgárok majd felénekelnek ősei itt jöttek be Amerikába. Több sikertörténetet is bemutattak, hogyan valósították meg álmaikat a tehetséges bevándorlók, és hogy milyen módon alakították nemzetté Amerikát. A kertben egy emlékművön több tízezer név van felsorolva, akik mind itt hagyták lábnyomukat a szigeten, mindenki megkeresheti ismerőseit, rokonait.

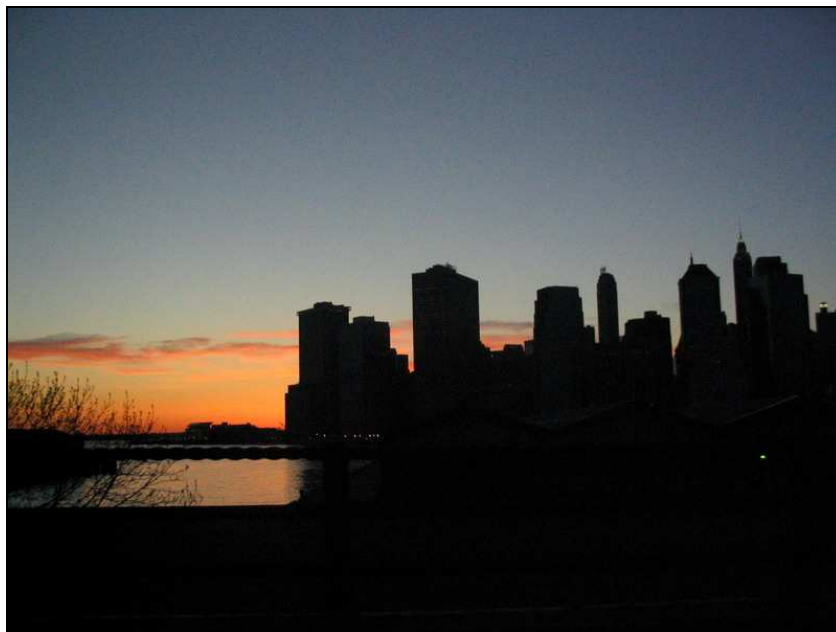
Miután visszakompoltam Manhattanbe, Balázs SMS-ben tájékoztatott az aktuális találkozási koordinátákról, és végül Danival, Zsuzsával és vele a Nemzetközi Fotóintézet előtt futottunk össze, ahol meg is néztük az aktuális afrikai fotóművészeti kiállítást. Volt egy-két jó sorozat, de összességében elég gyenge volt. Utána East Village felé vettük az irányt, és ott tekeregtünk egy nagyot, kicsit szegényebb, autentikusabb környéken. Végezetül még elindultam egyedül meghódítani az Empire State Buildinget, mert Daniék pont aznap mentek fel, és másfél óra sorbaállás egyszer elég volt nekik. Legalább tudtam mire számítsak! Őrületesen mennyiségű ember áll sorba a feljutáshoz, és úgy vannak elrendezve az emberkígyók, hogy mindig csak még emészthető mennyiségű tömeget látni, aztán jön egy kanyar, egy ajtó, és megint egy teremnyi ember... Egy óra alatt végül is sikerült feljutnom a 86. emeleti kilátóba, egy átszállással. A liftek majd 500 m/perc sebességgel száguldanak, így a függőleges út megtétele nem tart sokáig. Összességében nagyon megérte! Innen tárult fel csak igazán New York igazi énye, a nyüzsgés és a méretek. Ameddig a szem ellát (állítólag 40 km volt a látótávolság), fényárban úszik minden, és jól kivehetőek az utcán kanyargó taxik és a kikötőben álló hajók egyaránt. Benn az épület történetéről többet is meg lehetett tudni. 1931-ben egy év alatt húzták fel az egészet, és 46 évig a világ legmagasabb épülete maradt 330 méterével. A legmeglepőbb az volt, hogy a tervezett költségvetés 80%-át használták csak fel. Majd 11-ig a toronyban maradtam, így utána már nem volt más dolgom, mint hazametrózni. Érdekes módon New York-i tartózkodásunk alatt alig botlottunk magyarokba, összesen kétszer talákoztunk turistákkal, és egyszer odajött valaki, hogy régen Magyarországon élt, és felismerte a nyelvet.

Miután nagy nehezen konfirmáltuk a hazaútra szóló repülőjegyünket, nekiláttam, hogy a ragyogó napsütésben bejárjam a Central Parkot. Nagyon megragadó volt, hogy az emberek a kilógó gránit tömbökön sütkérezve élvezik a napsütést. Utamat a Natural History Museum felé vettem, ahol már az előcsarnokban egy művészien beállított Barosaurus és Allosaurus fogadott. A múzeum hatalmas kiállítási anyaggal rendelkezik, másfél óra alatt csak töredékét sikerült megnéznem. Mindenesre a dinós termek nem okoztak csalódást. Számos híres, könyvből már ismert leletet láthattam eredetiben, ami nagyon megragadó volt. Fél kettőkor találkoztunk Balázssal a Broadway-en, hogy megpróbáljunk egy olcsó jegyhez jutni az Oroszlánkirály musicalre, de sajnos a fél óra sorbaállás nem járt eredménnyel, minden jegy elkelt (még a 110 dolláros is). Ennek fényében még egy nagy sétára indultunk a Central Parkba, majd metróval átmentünk Queens keleti részére, hogy Viktorral találkozzunk. Kocsival jött értünk, hogy megmutasson valamit a külső városrészekből is. Először ott Queensben tettünk egy kisebb kört, majd az East River partjáról gyönyörködhattunk Manhattanben. Utána Brooklynon vágtunk keresztül, és sétáltunk egyet a délkeleti részen, ahol a zsidók élnek szinte teljesen zárt közösségben. Elképesztő volt, hogy az utcákon mindenki fekete zakóban és fehér ingben, szőrmekalapban sétál, és semmilyen más embert nem lehet látni. Már a két-három éves gyereket is három részes öltönyben játszatják, és a lányok úgy öltöznek, mint a háziasszonyok a hetvenes években. Minden nagyon tiszta és nyugodt volt, összességében hatalmas területet foglal magába a kerület, és minket kinéztek. A kulturális élménnyel gazdagodva leautóztunk egészen a Golden Gate-nél is nagyobb Verrazano-Narrows hídig, amely kivilágítva egészen fantasztikus látványt nyújtott, és a lemenő napban megcsodálhattuk az öbölben úszó hatalmas teherhajók sziluettjét is. A Brooklyn Bridge-en

mentünk vissza Manhattanbe, és egy tiszteletkör után egy belvárosi koreai étterem¹⁵ felé vettük az irányt, ahol nagyon jól vacsoráztunk, és utána még söröztünk is egy kicsit. Végül Viktor hazadobott minket, így a Youth Hostelnél váltunk el tőle. Reméljük, júliusban látjuk otthon.

Éjszaka jó sokáig fenn voltunk, végül még elcsíptük az itthoni reggeli műszakot. Kicsit pakoláztunk, és csak utána tértünk nyugovóra. Az eltelt napok alatt alig aludtunk, mindig annyi esemény volt, és az ember sajnálta a vízszintesben töltött időt. Reggel, a nem éppen jó szagú szobánk elhagyása után nagy sétával indítottunk a Central Parkban. Mivel elégünk volt már a helyi ételekből, bementünk egy közértbe, és vásároltunk vajat, kenyeret, sonkát, zöldséget és kést, és azt faltuk jóízűen a parkban az egyik padon. A Metropolitan múzeum maradt utolsónak, amit csak Met-nek szoktak becézni. Bár Washington után nem gondoltam volna, hogy meg tud még lepni múzeum, de ez mind méreteivel, mind a kiállított tárgyak bőségével lehengetett. Két és fél óra alatt még csak bejárni sem volt esélyünk, és amellet, hogy festményekből és szobrokból a legeslegjobbak között sétálgathattunk mindenféle kordon és üveg nélkül (Monet, Gauguin, Rembrant, Picasso, Rodin, stb.), számos építészeti remekművet is megcsodálhattunk, mert az amerikaiak jól eltanulták a britekről és a franciáktól, hogy hogyan kell egy világbirodalomnak műkincsekre szert tennie. A múzeum egyes termeiben egészben elhozott egyiptomi templomot, bajor kápolnát, svájci kastély fogadótermét, párizsi szálló hallját, kínai pagodát, spanyol kerengőt és még sok egyebet állítottak ki. Ha valamiért még érdemes visszamenni New Yorkba, akkor az elsősorban a Met!

Még visszasétáltunk a szállóba a mázsás bőröndjeinkért, aztán irány a reptér. A város méreteiről sokat elárul, hogy egy átszállással az expressz metróval is bő másfél óráig tartott, mire kiértünk a JFK reptérre. Itt is automata magasvasúttal utaztunk a terminálunkig, ahol már várt minket a kígyózó sor a Malév checkin-hez. A miénk volt a 8-as terminál, az utolsó a sorban, és igen lerobbant volt már szegény. Mindenhol a koszos, lehasznált berendezés, a folyosók keskenyek, és gyakorlatilag semmilyen szolgáltatás nem volt, csak hatalmas tömeg. A hazaút eseménytelenül telt, az étel valamivel jobb volt, mint korábbi repüléseink alkalmával, és a 7 órából 5-öt alvással töltöttünk. Két hét után jó volt hazaérkezni, még akkor is, ha magunk mögött kellett hagynunk a napsütést és a 30 fokos jó időt. Amerika sokak álma, de az igazi itthon álmodni.

---

¹⁵ Csak a történelmi hűség kedvéért: 12 W 32nd Street / 5th Ave